

Arrest

nr. 304 924 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
 Avenue de Fidevoye 6
 5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat P. VANCRAEYNES, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, verzoeker, Y.M.A.M., en verzoekster, D.A.A.M., dienen op 6 december 2022 elk een eigen verzoek tot internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 juli 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 augustus 2023 ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Jordaanse nationaliteit te bezitten en een Arabisch soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 29 juli 1995 in Irbid. Toen u 18 of 19 jaar oud was, hebt u ongeveer 2,5 jaar in Amman gewoond maar daarna hebt u zich terug in uw ouderlijke woonst in de Balad al-Shuhadastraat in Irbid gevestigd.

In februari 2022 hebt u de hand gevraagd van uw nicht langs vaderszijde, D.A.A.M. (...). Uw aanzoek werd geweigerd omwille van een erfeniskwestie tussen jullie vaders en omdat haar familie niet wilde dat jullie kinderen zouden krijgen die eventueel een genetische afwijking zouden hebben vanwege jullie nauwe verwantschap. Ongeveer twee à drie weken later hebt u een tweede keer haar hand gevraagd, maar opnieuw werd dit afgewezen. Jullie besloten Jordanië te verlaten en jullie zijn op 30 april 2022 naar Syrië gereisd, alwaar jullie op 5 mei 2022 wettelijk zijn gehuwd. Enkel uw schoonzus N. was hiervan op de hoogte.

Op 1 juni 2022 is uw schoonvader door ziekte overleden. Uw echtgenote had vanuit Syrië nog contact met N. in Jordanië en zij zei dat haar ooms en broers I. en B. jullie de schuld gaven van het overlijden van uw schoonvader. N. zei dat zij door haar familie geslagen was en dat zij hadden gezegd dat ze jullie zouden vermoorden. In juli 2022 zijn uw ouders naar Giza in de regio Amman verhuisd omdat zij thuis werden aangevallen door uw schoonfamilie. Uw vader zou daarna een document hebben laten opstellen bij de rechtbank dat hij afstand van u heeft genomen zodat hij verdere problemen zou kunnen vermijden.

Ongeveer zes maanden na jullie aankomst in Syrië bent u met uw vrouw teruggekeerd naar Jordanië. Jullie verbleven ongeveer 10 à 14 dagen in de stad Zarqa om de nodige reisdocumenten aan te vragen en op 13 november 2022 zijn jullie legaal via Turkije naar Bosnië gevlogen. Daarna zijn jullie illegaal verder gereisd via onder meer Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar jullie op 6 december 2022 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Op 9 februari 2023 is jullie dochter C.M. in Brussel geboren.

Bij een terugkeer naar Jordanië vreest u dat uw schoonfamilie u vanwege uw huwelijk zal vermoorden. Ter staving van uw verzoek legt u de volgende stukken neer: uw identiteitskaart, rijbewijs, een kopie van de overlijdensakte van uw schoonvader en kopie van de aangifte van zijn overlijden. Na uw persoonlijk onderhoud liet u nog een kopie van een huurovereenkomst op het CGVS toekomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle motieven dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet en wel om volgende redenen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Jordanië omdat u zonder toestemming van uw schoonfamilie met uw echtgenote bent gehuwd en hierdoor door uw schoonfamilie met de dood wordt bedreigd. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen hierover tegenstrijdig zijn waardoor aan deze motieven geen geloof kan worden gehecht.

Tijdens het interview dat u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, had u verklaard dat uw schoonfamilie u telefonisch had bedreigd en dat uw vorige telefoon vol dreigberichten van uw schoonfamilie stond. U werd bedreigd door de broers van D. en door haar ooms langs vaderszijde (Vragenlijst DVZ, dd. 30.03.2023, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat er geen communicatie was tussen u en de familie van D. en dat er enkel sprake was van dreigementen in de periode van het huwelijksaanzoek in Jordanië (CGVS, p. 11). U verklaarde dat u had gehoord van uw moeder en schoonzus dat u en uw echtgenote met de dood werden bedreigd, maar dat u zelf geen bedreigingen hebt gekregen omdat u niet meer in het land was. Aangezien deze verklaringen de nodige verbazing wekken, werd u de uitdrukkelijke vraag gesteld of u ooit telefonische bedreigingen hebt gekregen en u antwoordde dat dit niet gebeurd is. U daarop geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, ontkende u dat u dat gezegd hebt. Het louter ontkennen van voorafgaande verklaringen kan echter niet worden beschouwd als een geldige verschoningsgrond. U herhaalde daarna

nogmaals dat u via de zus van uw vrouw en van uw moeder had vernomen dat jullie werden bedreigd, maar dat u niet rechtstreeks werd bedreigd (CGVS, pp. 12-13). Niet alleen zijn uw eigen opeenvolgende verklaringen inconsistent, er dient tevens vastgesteld dat uw echtgenote nog een andere versie van de feiten weergeeft. Zij verklaarde immers dat haar broer I. wel degelijk via Facebook en WhatsApp dreigberichten naar u heeft gestuurd (CGVS D. p. 8). Wanneer u met de verklaringen van D. wordt geconfronteerd, herhaalt u dat u geen bedreigingen hebt gekregen, maar dat u wel van uw moeder en schoonzus had gehoord dat u met de dood werd bedreigd (CGVS, pp. 17-18). Het geheel van voorgaande tegenstrijdigheden tussen zowel uw eigen verklaringen als de verklaringen van uw echtgenote, ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van deze motieven.

De geloofwaardigheid van deze motieven wordt nog verder ondermijnd door de volgende contradicties. U verklaarde dat u vier dagen geleden nog contact had met uw moeder en dat uw echtgenote bij dit gesprek aanwezig was (CGVS, pp. 6 & 16). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u van uw familieleden enkel nog onregelmatig contact heeft met uw broer die in Qatar woont. Wanneer zij met uw verklaringen dat u vier dagen geleden nog uw moeder heeft gecontacteerd, wordt geconfronteerd, stelde zij uitdrukkelijk dat het onmogelijk is dat u nog contact heeft met uw moeder. Zij wordt er daarna op gewezen dat u dat nochtans zelf had verklaard, maar zij hield vol dat het onmogelijk is dat u nog contact heeft met iemand (CGVS D., p. 5). Wanneer u daarna wordt gewezen op deze verklaringen van uw echtgenote, verklaarde u dat het een gevoelig onderwerp is en dat u meestal met uw moeder spreekt wanneer uw vrouw niet in de kamer is en dat u soms zegt dat u met een vriend aan het spreken bent. Dit is echter geen geldige verschoningsgrond voor jullie tegenstrijdige verklaringen, daar u zeer expliciet was toen u verklaarde dat uw vrouw erbij zat toen u vier dagen geleden met uw moeder sprak, hetgeen u later ook nog eens herhaalde wanneer u stelde dat uw vrouw toen aanwezig was en dat ze toen ook had gevraagd met wie u aan het spreken was en dat u daarop had geantwoord dat u met uw moeder aan het praten was (CGVS, pp. 16-17). Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de familiale problemen vanwege jullie huwelijk.

Voorts dient opgemerkt dat u enerzijds verklaarde dat uw schoonfamilie niet weet dat u in België bent en dat jullie dit zelfs niet aan uw schoonzus N. hebben verteld, maar dat u anderzijds wel op Facebook bevriend blijkt te zijn met I. en B., de broers van uw echtgenote, én dat op uw openbaar Facebookprofiel te lezen valt dat u in Brussel bent. Dat u aan uw schoonfamilie niet laat weten waar u juist bent maar uw locatie daarentegen wel op Facebook post, waar iedereen het kan lezen, inclusief uw schoonbroers die u vreest, is dan ook een houding die onbegrijpelijk is voor iemand die verklaart een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Mocht u werkelijk uw schoonfamilie vrezen, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u uw vindplaats niet zomaar online te grabbel zou gooien. Wanneer u met uw onvoorzichtige houding wordt geconfronteerd, antwoordde u dat ze mogen weten dat u in Brussel bent en dat ze volgens u toch niet naar hier gaan komen. U gaat nog verder, u verklaarde ook dat u diegene bent die uw schoonbroers een vriendschapsverzoek heeft gestuurd toen u in België was, omdat u hen wou bedreigen maar dat uw vrouw u heeft tegengehouden. Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitspraken afbreuk doen aan de vrees die u koestert ten aanzien van uw schoonfamilie. Bovendien verklaarde uw echtgenote expliciet dat zij niet wil dat iemand weet dat zij in België is en dat niemand weet dat jullie in België zijn. Wanneer zij op haar beurt met uw Facebookprofiel wordt geconfronteerd, zwakt zij haar verklaringen af en stelt zij dat zij denkt dat u voor de lol op Facebook heeft geplaatst dat u in België bent en dat haar broers niet naar hier zullen komen om haar te achtervolgen. Het hoeft geen betoog dat uw uitspraken en haar wisselende verklaringen verder de geloofwaardigheid van jullie vrees ondermijnen (CGVS, pp. 13-15 & CGVS D., p. 6).

Gezien het geheel van bovenstaande tegenstrijdige en wisselende verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan uw vrees ten aanzien van uw schoonfamilie vanwege uw huwelijk.

Tot slot dient nog aangestipt dat de algemene geloofwaardigheid van u en uw echtgenote wordt ondermijnd door jullie verklaringen over het niet voorleggen van jullie paspoorten. Jullie stellen dat jullie jullie paspoorten hebben achtergelaten bij de smokkelaar omdat hij dat zo had geadviseerd. De smokkelaar zou de paspoorten daarna naar jullie opsturen, hetgeen hij niet heeft gedaan. Wanneer u wordt gevraagd waarom de smokkelaar voorstelde om de paspoorten bij te houden, dient u het antwoord echter schuldig te blijven. U houdt het op: "Hij zei dat het beter is voor mij". Uw vrouw stelt evenmin de redenen te kennen waarom de smokkelaar jullie paspoorten wou bijhouden (CGVS, p. 4 & CGVS D., pp. 3-4). Deze stereotiepe en niet-doorleefde verklaringen kunnen totaal niet overtuigen. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat jullie op de hoogte zouden zijn van het belang van documenten en dat jullie een dermate belangrijk document niet zonder duidelijke en valabele uitleg zomaar aan de smokkelaar zouden hebben gegeven. Het is ook geenszins aannemelijk dat jullie zelfs geen kopie of foto zouden genomen hebben van jullie paspoorten (CGVS D., p. 4). Jullie hebben geen bevredigende verklaring voor het niet voorleggen van jullie paspoorten en dit doet dan ook vermoeden dat jullie wel degelijk nog in het bezit zijn van jullie paspoorten maar deze wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de hierin vervatte informatie over het

moment en de wijze waarop jullie Jordanië hebben verlaten of een eventueel langdurig verblijf in een derde land, te verhullen. Deze vaststelling doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde stukken zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit en deze wordt hier niet betwist. De kopie van de overlijdensakte van uw schoonvader en kopie van de aangifte van zijn overlijden kunnen hoogstens aantonen dat uw schoonvader overleden is, niets meer en niets minder, en ook dit is een aspect dat hier niet ter discussie staat. De door u neergelegde huurovereenkomst biedt evenmin een bewijs van de door u beweerde problemen.

Tot slot dient nog opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote D.A.A.M. een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Jordaanse nationaliteit te bezitten en een Arabisch soennitisch moslima te zijn. U bent geboren op 13 juli 1997 in Irbid en u hebt daar gewoond tot het vertrek uit uw land.

In februari 2022 heeft uw neef langs vaderszijde, Y.M.A.M. (...) uw hand gevraagd. Uw familie heeft zijn aanzoek geweigerd omwille van een erfeniskwestie tussen jullie vaders en omdat zij niet wilden dat jullie kinderen zouden krijgen die eventueel een genetische afwijking zouden hebben vanwege jullie nauwe verwantschap. Ongeveer twee à drie weken later heeft hij een tweede keer uw hand gevraagd, maar opnieuw werd dit afgewezen. Jullie besloten Jordanië te verlaten en jullie zijn op 30 april 2022 naar Syrië gereisd, alwaar jullie op 5 mei 2022 wettelijk zijn gehuwd. Enkel uw zus N. was hiervan op de hoogte.

Op 1 juni 2022 is uw vader door ziekte overleden. U had vanuit Syrië nog contact met N. in Jordanië en zij zei dat jullie ooms en broers I. en B. jullie de schuld gaven van het overlijden van uw vader. N. zei dat zij door de familie geslagen was en dat zij hadden gezegd dat ze jullie zouden vermoorden. In juli 2022 zijn uw schoonouders naar Giza in de regio Amman verhuisd omdat zij thuis werden aangevallen door uw familie. Uw schoonvader zou daarna een document hebben laten opstellen bij de rechtbank dat hij afstand van uw echtgenoot heeft genomen zodat hij verdere problemen zou kunnen vermijden.

Ongeveer zes maanden na jullie aankomst in Syrië bent u met uw echtgenoot teruggekeerd naar Jordanië. Jullie verbleven ongeveer 10 à 14 dagen in de stad Zarqa om de nodige reisdocumenten aan te vragen en op 13 november 2022 zijn jullie legaal via Turkije naar Bosnië gevlogen. Daarna zijn jullie illegaal verder gereisd via onder meer Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar jullie op 6 december 2022 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Op 9 februari 2023 is jullie dochter C.M. in Brussel geboren.

Bij een terugkeer naar Jordanië vreest u dat uw familie u vanwege uw huwelijk zal vermoorden.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende stukken neer: uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, een UNRWAKaart en de geboorteakte van uw dochter C..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw stukken blijkt dat u bij de UNRWA bent geregistreerd. De vaststelling dat u bij de UNRWA geregistreerd staat, betekent niet dat het CGVS ipso facto artikel 1D van de vluchtelingenconventie moet toepassen. Immers, wanneer een verzoeker, zoals u, de nationaliteit verworven heeft van een derde land, in casu Jordanië, geniet hij de bescherming van dat land en valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet (Zie in die zin ook UNHCR "Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017, paragraaf 32 en voetnoot 69 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>).

Uit het geheel van uw verklaringen kan immers worden besloten dat u uw asielrelaas integraal baseert op de motieven die ook uw echtgenoot, Y.M.A.M. (...), heeft aangehaald in het kader van zijn verzoek. Het CGVS heeft echter besloten dat aan deze motieven geen geloof kan worden gehecht en wenst in dit kader te verwijzen naar de omstandig gemotiveerde beslissing die werd genomen in hoofde van uw echtgenoot:

Na een grondig onderzoek van alle motieven dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet en wel om volgende redenen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Jordanië omdat u zonder toestemming van uw schoonfamilie met uw echtgenote bent gehuwd en hierdoor door uw schoonfamilie met de dood wordt bedreigd. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen hierover tegenstrijdig zijn waardoor aan deze motieven geen geloof kan worden gehecht.

Tijdens het interview dat u hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, had u verklaard dat uw schoonfamilie u telefonisch had bedreigd en dat uw vorige telefoon vol dreigberichten van uw schoonfamilie stond. U werd bedreigd door de broers van D. en door haar ooms langs vaderszijde (Vragenlijst DVZ, dd. 30.03.2023, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat er geen communicatie was tussen u en de familie van D. en dat er enkel sprake was van dreigementen in de periode van het huwelijksaanzoek in Jordanië (CGVS, p. 11). U verklaarde dat u had gehoord van uw moeder en schoonzus dat u en uw echtgenote met de dood werden bedreigd, maar dat u zelf geen bedreigingen hebt gekregen omdat u niet meer in het land was. Aangezien deze verklaringen de nodige verbazing wekken, werd u de uitdrukkelijke vraag gesteld of u ooit telefonische bedreigingen hebt gekregen en u antwoordde dat dit niet gebeurd is. U daarop geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, ontkende u dat u dat gezegd hebt. Het louter ontkennen van vooraangaande verklaringen kan echter niet worden beschouwd als een geldige verschoningsgrond. U herhaalde daarna nogmaals dat u via de zus van uw vrouw en van uw moeder had vernomen dat jullie werden bedreigd, maar dat u niet rechtstreeks werd bedreigd (CGVS, pp. 12-13). Niet alleen zijn uw eigen opeenvolgende verklaringen inconsistent, er dient tevens vastgesteld dat uw echtgenote nog een andere versie van de feiten weergeeft. Zij verklaarde immers dat haar broer I. wel degelijk via Facebook en WhatsApp dreigberichten naar u heeft gestuurd (CGVS D., p. 8). Wanneer u met de verklaringen van D. wordt geconfronteerd, herhaalt u dat u geen bedreigingen hebt gekregen, maar dat u wel van uw moeder en schoonzus had gehoord dat u met de dood werd bedreigd (CGVS, pp. 17-18). Het geheel van voorgaande tegenstrijdigheden tussen zowel uw eigen verklaringen als de verklaringen van uw echtgenote, ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van deze motieven.

De geloofwaardigheid van deze motieven wordt nog verder ondermijnd door de volgende contradicties. U verklaarde dat u vier dagen geleden nog contact had met uw moeder en dat uw echtgenote bij dit gesprek aanwezig was (CGVS, pp. 6 & 16). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u van uw familieleden enkel

nog onregelmatig contact heeft met uw broer die in Qatar woont. Wanneer zij met uw verklaringen dat u vier dagen geleden nog uw moeder heeft gecontacteerd, wordt geconfronteerd, stelde zij uitdrukkelijk dat het onmogelijk is dat u nog contact heeft met uw moeder. Zij wordt er daarna op gewezen dat u dat nochtans zelf had verklaard, maar zij hield vol dat het onmogelijk is dat u nog contact heeft met iemand (CGVS D. p. 5). Wanneer u daarna wordt gewezen op deze verklaringen van uw echtgenote, verklaarde u dat het een gevoelig onderwerp is en dat u meestal met uw moeder spreekt wanneer uw vrouw niet in de kamer is en dat u soms zegt dat u met een vriend aan het spreken bent. Dit is echter geen geldige verschoningsgrond voor jullie tegenstrijdige verklaringen, daar u zeer expliciet was toen u verklaarde dat uw vrouw erbij zat toen u vier dagen geleden met uw moeder sprak, hetgeen u later ook nog eens herhaalde wanneer u stelde dat uw vrouw toen aanwezig was en dat ze toen ook had gevraagd met wie u aan het spreken was en dat u daarop had geantwoord dat u met uw moeder aan het praten was (CGVS, pp. 16-17). Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de familiale problemen vanwege jullie huwelijk.

Voorts dient opgemerkt dat u enerzijds verklaarde dat uw schoonfamilie niet weet dat u in België bent en dat jullie dit zelfs niet aan uw schoonzus N. hebben verteld, maar dat u anderzijds wel op Facebook bevriend blijkt te zijn met I. en B., de broers van uw echtgenote, én dat op uw openbaar Facebookprofiel te lezen valt dat u in Brussel bent. Dat u aan uw schoonfamilie niet laat weten waar u juist bent maar uw locatie daarentegen wel op Facebook post, waar iedereen het kan lezen, inclusief uw schoonbroers die u vreest, is dan ook een houding die onbegrijpelijk is voor iemand die verklaart een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Mocht u werkelijk uw schoonfamilie vrezen, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u uw vindplaats niet zomaar online te grabbel zou gooien. Wanneer u met uw onvoorzichtige houding wordt geconfronteerd, antwoordde u dat ze mogen weten dat u in Brussel bent en dat ze volgens u toch niet naar hier gaan komen. U gaat nog verder, u verklaarde ook dat u diegene bent die uw schoonbroers een vriendschapsverzoek heeft gestuurd toen u in België was, omdat u hen wou bedreigen maar dat uw vrouw u heeft tegengehouden. Het hoeft geen betoog dat dergelijke uitspraken afbreuk doen aan de vrees die u koestert ten aanzien van uw schoonfamilie. Bovendien verklaarde uw echtgenote expliciet dat zij niet wil dat iemand weet dat zij in België is en dat niemand weet dat jullie in België zijn. Wanneer zij op haar beurt met uw Facebookprofiel wordt geconfronteerd, zwakt zij haar verklaringen af en stelt zij dat zij denkt dat u voor de lol op Facebook heeft geplaatst dat u in België bent en dat haar broers niet naar hier zullen komen om haar te achtervolgen. Het hoeft geen betoog dat uw uitspraken en haar wisselende verklaringen verder de geloofwaardigheid van jullie vrees ondermijnen (CGVS, pp. 13-15 & CGVS D. p. 6).

Gezien het geheel van bovenstaande tegenstrijdige en wisselende verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan uw vrees ten aanzien van uw schoonfamilie vanwege uw huwelijk.

Tot slot dient nog aangestipt dat de algemene geloofwaardigheid van u en uw echtgenote wordt ondermijnd door jullie verklaringen over het niet voorleggen van jullie paspoorten. Jullie stellen dat jullie jullie paspoorten hebben achtergelaten bij de smokkelaar omdat hij dat zo had geadviseerd. De smokkelaar zou de paspoorten daarna naar jullie opsturen, hetgeen hij niet heeft gedaan. Wanneer u wordt gevraagd waarom de smokkelaar voorstelde om de paspoorten bij te houden, dient u het antwoord echter schuldig te blijven. U houdt het op: "Hij zei dat het beter is voor mij". Uw vrouw stelt evenmin de redenen te kennen waarom de smokkelaar jullie paspoorten wou bijhouden (CGVS, p. 4 & CGVS D., pp. 3-4). Deze stereotiepe en niet-doorleefde verklaringen kunnen totaal niet overtuigen. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat jullie op de hoogte zouden zijn van het belang van documenten en dat jullie een dermate belangrijk document niet zonder duidelijke en valabele uitleg zomaar aan de smokkelaar zouden hebben gegeven. Het is ook geenszins aannemelijk dat jullie zelfs geen kopie of foto zouden genomen hebben van jullie paspoorten (CGVS D., p. 4). Jullie hebben geen bevredigende verklaring voor het niet voorleggen van jullie paspoorten en dit doet dan ook vermoeden dat jullie wel degelijk nog in het bezit zijn van jullie paspoorten maar deze wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de hierin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop jullie Jordanië hebben verlaten of een eventueel langdurig verblijf in een derde land, te verhullen. Deze vaststelling doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde stukken zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit en deze wordt hier niet betwist. De kopie van de overlijdensakte van uw schoonvader en kopie van de aangifte van zijn overlijden kunnen hoogstens aantonen dat uw schoonvader overleden is, niets meer en niets minder, en ook dit is een aspect dat hier niet ter discussie staat. De door u neergelegde huurovereenkomst biedt evenmin een bewijs van de door u beweerde problemen.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, huwelijksakte, geboorteakte van uw dochter en UNRWA-kaart hebben betrekking op uw identiteit, huwelijk, identiteit van uw dochter en registratie bij de UNRWA en deze elementen worden hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1, afdeling A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van *"het algemene principe van goed bestuur in de zin dat de duidelijke oordeelvergissing en voorzorgplicht bedoeld worden"*.

Verzoekers proberen in het verzoekschrift de verschillende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, met name deze die betrekking hebben op de bedreigingen, het facebook-profiel van verzoeker en het telefonisch gesprek met de moeder van verzoeker. Verzoekers gaan ook nog in op de registratie van verzoekster bij UNRWA.

Verzoekers concluderen dat hierdoor alle voormelde inconsistenties zijn opgeheven, en dat nu dient te worden geanalyseerd of zij de bescherming van de nationale overheden mochten invoeren. Verzoekers citeren hiervoor uit een eindwerk, geschreven in 2015 en uitgegeven door de universiteit van Lille, over eerwraak in het Jordaans strafrecht: *"[...] Eerwraak wordt vaak gepleegd een echte of vermeende overspelige relatie te bestraffen die de familie de schuld geeft. De daders worden getolereerd en aangemoedigd door de maatschappij, die hun daad als een legitiem recht beschouwt, te rechtvaardigen door het begrip "eer", door de wens om de reputatie van de familie te herstellen door de persoon te straffen die de regels van de gemeenschap heeft durven breken. [...]"* Verzoekers verwijzen naar artikel 340 van het Jordaanse Wetboek van Strafrecht dat voorziet in verzachtende omstandigheden voor misdaden die zijn gepleegd om de 'eer' van het gezin te behouden. Verzoekers betogen dat eerwraak voor vrouwen in Jordanië dagelijkse kost is, zoals blijkt uit talrijke persartikels. Ze verwijzen naar een artikel van Le Monde (*"En Jordanie, le combat pour protéger les femmes menacées de crimes d'honneur"*). Verzoekers betogen dat het duidelijk aan het CGVS was om na te gaan of zij de bescherming van hun autoriteiten hadden kunnen invoeren, wat het niet heeft gedaan.

Verzoekers voegen volgende stukken toe ter ondersteuning van hun verzoekschrift:

"Stuk 3 : Bedreigingen

Stuk 4: Eerwraak in Jordaans strafrecht, Mohammed Bara Abu Anzeh, <https://theses.hal.science/tel-01162856>

Stuk 5: En Jordanie, le combat pour protéger les femmes menacées de « crimes d'honneur », https://www.lemonde.fr/international/article/2019/08/27/enjordanie-le-combat-pour-protéger-les-femmes-menacées-de-crimes-dhonneur_5503235_3210.html

Stuk 6 : La lutte féministe pour la criminalisation des crimes d'honneur au MoyenOrient, <https://igg-geo.org/?p=12051>".

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de

verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. In casu wordt niet betwist dat verzoekster bij UNRWA is geregistreerd, zoals aangetoond door de UNWRA-kaart die zij bij het CGVS heeft voorgelegd.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.”* Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

Verzoekster beschikt evenwel ook over de Jordaanse nationaliteit, zoals blijkt uit de identiteitskaart die zij bij het CGVS heeft voorgelegd (AD CGVS, stuk 5 + 5b, map met documenten, nr. 6).

De commissaris-generaal merkt terecht dat de vaststelling dat verzoekster bij UNRWA geregistreerd staat, niet betekent niet dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ipso facto moet worden toegepast. Daar verzoekster de nationaliteit van een derde land, in casu Jordanië, heeft verworven, geniet zij bijgevolg de bescherming van dat land en valt zij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal verwijst hiervoor op pertinente wijze naar de UNHCR *“Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017, paragraaf 32 en voetnoot 69 waarbij specifiek wordt verwezen naar personen die de Jordaanse nationaliteit hebben verworven en die niet langer worden beschouwd als vluchtelingen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gelet op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1C van het Vluchtelingenverdrag, houdt dit Verdrag op van toepassing te zijn wanneer een vreemdeling en nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit, quod in casu (zie in deze zin ook F.P. ALBANESE en L. TAKKENBERG, *Palestinian refugees in international law*, Oxford University Press, Oxford, 2020, p. 102).

Bijgevolg moeten beide beschermingsverzoeken verder worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog dat verzoekster sinds haar geboorte bescherming van UNWRA genoot, dat ze haar hele kindertijd naar een door UNWRA geleide school ging, dat ze gebruikt heeft gemaakt van de medische diensten die door UNWRA werden aangeboden en dat haar geen vragen werden gesteld over de bescherming die zij kreeg door middel van haar UNRWA-kaart, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Aangezien zij de Jordaanse nationaliteit heeft, in Jordanië is geboren en daar haar leven heeft doorgebracht, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat haar nood aan internationale bescherming ten overstaan van Jordanië dient te worden beoordeeld. Een onderzoek naar de diensten waarvan verzoekster door middel van haar UNWRA-kaart gebruik zou hebben gemaakt is derhalve niet aan de orde.

4.2. Verzoekers verklaren niet te kunnen terugkeren naar Jordanië omdat zij zonder toestemming van verzoeksters familie met elkaar zijn gehuwd waardoor zij nu met de dood worden bedreigd.

Na analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting besluit de Raad evenwel dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun vertrek uit Jordanië is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

4.3. Ter staving van hun relaas leggen verzoekers bij het CGVS volgende documenten neer: hun identiteitskaarten, verzoekers rijbewijs, een huwelijksakte, verzoeksters UNWRA-kaart, de geboorteakte van

hun dochter C.M., een kopie van de overlijdensakte van de vader van verzoekster, een kopie van de aangifte van zijn overlijden en een huurovereenkomst.

De identiteitskaarten, verzoekers rijbewijs, verzoeksters UNWRA-kaart, de huwelijksakte en de geboorteakte van hun dochter hebben betrekking op hun identiteit en nationaliteit, hun huwelijk, de identiteit van hun dochter en de registratie van verzoekster bij UNWRA. Dit zijn elementen die niet worden betwist, maar die op zich hun nood aan internationale bescherming niet aantonen en evenmin betrekking hebben op de door hen aangehaalde vrees ten aanzien van verzoeksters familie. Deze documenten hebben immers louter betrekking op hun persoonlijke identiteit en nationaliteit die geen uitstaans hebben met de thans door hen voorgehouden vrees.

De door verzoeker neergelegde huurovereenkomst biedt evenmin een bewijs van de voorgehouden problemen.

Verzoekers voeren in voorliggend verzoekschrift verder geen verweer tegen volgend pertinent motief: *“De kopie van de overlijdensakte van uw schoonvader en kopie van de aangifte van zijn overlijden kunnen hoogstens aantonen dat uw schoonvader overleden is, niets meer en niets minder, en ook dit is een aspect dat hier niet ter discussie staat.”*

4.4. Inzake het niet voorleggen van hun paspoorten wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende vastgesteld: *“Tot slot dient nog aangestipt dat de algemene geloofwaardigheid van u en uw echtgenote wordt ondermijnd door jullie verklaringen over het niet voorleggen van jullie paspoorten. Jullie stellen dat jullie jullie paspoorten hebben achtergelaten bij de smokkelaar omdat hij dat zo had geadviseerd. De smokkelaar zou de paspoorten daarna naar jullie opsturen, hetgeen hij niet heeft gedaan. Wanneer u wordt gevraagd waarom de smokkelaar voorstelde om de paspoorten bij te houden, dient u het antwoord echter schuldig te blijven. U houdt het op: “Hij zei dat het beter is voor mij”. Uw vrouw stelt evenmin de redenen te kennen waarom de smokkelaar jullie paspoorten wou bijhouden (CGVS, p. 4 & CGVS D., pp. 3-4). Deze stereotiepe en niet-doorleefde verklaringen kunnen totaal niet overtuigen. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat jullie op de hoogte zouden zijn van het belang van documenten en dat jullie een dermate belangrijk document niet zonder duidelijke en valabele uitleg zomaar aan de smokkelaar zouden hebben gegeven. Het is ook geenszins aannemelijk dat jullie zelfs geen kopie of foto zouden genomen hebben van jullie paspoorten (CGVS D., p. 4). Jullie hebben geen bevredigende verklaring voor het niet voorleggen van jullie paspoorten en dit doet dan ook vermoeden dat jullie wel degelijk nog in het bezit zijn van jullie paspoorten maar deze wensen achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de hierin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop jullie Jordanië hebben verlaten of een eventueel langdurig verblijf in een derde land, te verhullen. Deze vaststelling doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”* Verzoekers gaan in het verzoekschrift niet in het minst in op het voorgaande en brengen aldus geen dienstige argumenten bij die hierover anders kunnen doen denken. Gelet op artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet blijven voorgaande vaststellingen, bij gebrek aan dienstig verweer, geheel overeind.

4.5. Bij gebrek aan schriftelijke of andere bewijzen ter staving van hun vluchtrelaas, zal worden nagegaan of verzoekers' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van nationaliteit en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

In navolging van de commissaris-generaal wordt evenwel vastgesteld dat verzoekers tegenstrijdige en wisselende verklaringen afleggen waardoor geen geloof kan worden gehecht aan hun vluchtmotieven, zoals hierna zal blijken.

4.6. Zo wordt in de bestreden beslissingen terecht aangestipt dat de verklaringen van verzoekers over de bedreigingen die zij ontvangen zouden hebben, worden gekenmerkt door onderlinge tegenstrijdig-heden die de geloofwaardigheid ervan fundamenteel ondermijnen.

Verzoekers trachten in hun verzoekschrift de vastgestelde contradicties te herstellen, maar kunnen niet overtuigen.

Vooreerst verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) dat hij telefonisch werd bedreigd door zijn schoonfamilie, met name de broers en ooms van verzoekster, en dat zijn vorige telefoon vol dreigberichten stond (Vragenlijst DVZ 30 maart 2023, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat er geen sprake was communicatie tussen hem en zijn schoonfamilie maar enkel van dreigementen in de periode van het huwelijksaanzoek in Jordanië (NPO, p.11). Verzoeker verklaarde dat hij enkel via zijn moeder en zijn schoonzus hoorde dat hij en zijn echtgenote met de dood werden bedreigd, maar dat hij geen bedreigingen had gekregen omdat hij toen niet meer in het land was (NPO, p. 12-13). Geconfronteerd met zijn verklaringen op de DVZ, met name de telefonische bedreigingen door leden van zijn schoonfamilie, ontkende verzoeker dat hij dit gezegd had en herhaalde hij dat zij niet rechtstreeks werden bedreigd maar dat hij enkel via zijn schoonzus en zijn moeder had vernomen

dat zij werden bedreigd. Ook in het verzoekschrift volhardt verzoeker in deze verklaringen, namelijk dat hij enkel van zijn moeder en zijn schoonzus had gehoord dat zij werden bedreigd, en dat zij niet rechtstreeks werden bedreigd door zijn schoonfamilie, maar indirect door andere personen ter plaatse (CGVS, p. 12-13). Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS inconsistent zijn en volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Bovendien zijn verzoekers verklaringen ook niet consistent met verzoeksters verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud, met name dat haar broer I. wel degelijk via facebook en whatsapp dreigberichten naar verzoeker heeft gestuurd (NPO, p. 8).

In het verzoekschrift wordt bevestigd dat de *“bedreigingen rechtstreeks gestuurd zijn naar de facebook”* van verzoeker hetgeen de tegenstrijdigheid met verzoekers verklaringen niet uitklaart, in het bijzonder waar verzoeker na confrontatie met verzoeksters verklaringen herhaalde dat hij geen rechtstreekse bedreigingen heeft gekregen via facebook of whatsapp, maar dat hij wel van zijn moeder en schoonzus had gehoord dat hij met de dood werd bedreigd (NPO, p. 17-18).

Het betoog in het verzoekschrift dat verzoekster enkel ‘dacht’ dat haar broer I. de bedreigingen naar haar echtgenoot had gestuurd, is voorts niet ernstig. Zo stelde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk het volgende: *“Toen ik het overlijden van mijn vader vernam van mijn zus zei ze dat ik moest oppassen, want mijn ooms en broers bedreigden mij met de dood, en er was ook een dreigement van mijn broer I.”* (CGVS, p.8). Verzoekster verduidelijkt dat de bedreigingen naar haar echtgenoot werden gestuurd, waarop de protection officer ter verduidelijking vroeg *“Wie heeft berichten gestuurd naar uw man?”* en verzoekster antwoordde *“I.”* (NPO, p.8). Verzoeksters verklaringen ter zake waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Verzoekers betogen in het verzoekschrift verder dat zij wel degelijk consistent zijn in hun verklaringen dat zij reeds voor hun vertrek naar Syrië bedreigingen hebben ontvangen en dat deze zouden dateren van februari 2022, wanneer verzoeker om verzoeksters hand vroeg. Verzoekers gaan er evenwel aan voorbij dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud ook stelde dat zij bedreigingen ontvingen nadat haar vader was overleden begin juni 2022 toen verzoekers gedurende ongeveer zes maanden in Syrië verbleven (NPO, p. 8).

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift, zijn hun verklaringen op verschillende punten geenszins consistent. Zoals de commissaris-generaal terecht besluit, ondermijnt het geheel aan tegenstrijdigheden in de verklaringen over de bedreigingen op de fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de vluchtmotieven.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift screenshots van berichten (stuk 3) waaruit zou moeten blijken dat er bedreigingen tegen verzoeker zijn geuit door zijn schoonbroer in februari 2022. Zulke screenshots hebben echter maar een beperkte bewijswaarde: naast het gegeven dat zij eenvoudig via knip- en plakwerk kunnen zijn gemanipuleerd, kunnen dergelijke berichten ook eenvoudig worden geënceneerd en gemanipuleerd. Bovendien zijn deze berichten opgesteld in het Arabisch en gaan ze niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, wat verzoekers ter terechtzitting bevestigen. Er wordt ook niet toegelicht waarom deze screenshots niet eerder werden neergelegd, noch wordt de inhoud ervan verder geduid. Bijgevolg worden deze documenten niet in overweging genomen.

4.7. Wat betreft het facebookprofiel van verzoeker, met name het bevrienden van zijn schoonbroers en het vermelden van hun locatie, ‘Brussel’, op een openbaar profiel, bemerkt de commissaris-generaal op goede gronden dat dergelijke bevindingen afbreuk doen aan de vrees die verzoekers koesteren ten aanzien van de familie van verzoekster. Dit geldt te meer nu verzoekster verklaarde dat haar familie niet op de hoogte is van het feit dat verzoekers in België zijn. Tevens stelde verzoekster expliciet tijdens haar persoonlijk onderhoud nog het volgende: *“Ik wil dat niemand weet dat ik hier ben.”* (NPO, p.5). Dat verzoeker net degene was die contact opnam met zijn schoonbroers en hen een bericht stuurde omdat hij hen wou bedreigen (NPO, p. 13; NPO verzoekster, p. 5), staat dan ook haaks op hun beweerde vrees.

Wanneer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met zijn onvoorzichtige houding, verklaart hij dat het onwaarschijnlijk is dat de broers van verzoekster hen in België zouden komen zoeken, dat België een vrij land is en niet zoals Jordanië waar doodsb bedreigingen gemakkelijk zouden worden uitgevoerd (NPO, p.13-15). Ook wanneer verzoekster geconfronteerd met het facebook-profiel van haar echtgenoot en het feit dat hij hun locatie openblijk deelde, zwakt zij haar verklaringen af en verklaart zij dat verzoeker voor de lol op facebook plaatste dat hij in België is, en dat zij niet denkt dat haar broers naar hier zullen komen om hen te achtervolgen (NPO, p.6).

Zulke lichtzinnige houding en uitspraken alsook wisselende verklaringen ondermijnen ten eerste de ernst en de geloofwaardigheid van hun vrees. Door in het verzoekschrift enkel hun eerdere afgelegde verklaringen te

herhalen, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen en hun houding in deze kunnen vergoelijken.

Het betoog dat zij helemaal niet in 'Brussel' wonen, zoals op het facebookprofiel van verzoeker staat te lezen, maar dat zij in 'Yvoir', in de provincie Namen, wonen, is in dit kader verder niet relevant. Indien er een werkelijke vrees bestaat voor de familie van verzoekster, mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat ze elke verwijzing naar hun huidige verblijf in België niet zomaar online bekend maken.

4.8. Voorts blijkt nog dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over telefoongesprek dat verzoeker vier dagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou hebben gehad met zijn moeder. Verzoeker verklaarde dat verzoekster daarbij aanwezig was, terwijl zij verklaarde dat het onmogelijk is dat verzoeker nog contact heeft met zijn moeder.

Volgens het verzoekschrift is deze tegenstrijdigheid te wijten aan een afspraak tussen verzoekers dat verzoeker niet meer met zijn moeder zou communiceren. Deze afspraak zou zijn gemaakt naar aanleiding van het gedrag van verzoekers ouders, die hem na de betrokken gebeurtenissen hadden verstoten. Verzoekster wenste dat verzoeker niet langer contact met zijn moeder zou opnemen. Zij zou dan ook niet op de hoogte zijn geweest van het telefoongesprek tussen verzoeker en zijn moeder.

Dit zijn echter loutere post-factumverklaringen die in het verlengde liggen van verzoekers verklaringen nadat hij bij het CGVS werd geconfronteerd met de verklaringen van verzoekster. Verzoeker stelde toen dat het een gevoelig onderwerp is en dat hij meestal met zijn moeder spreekt wanneer verzoekster niet in de kamer is. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen: *"Dit is geen geldige verschoningsgrond voor jullie tegenstrijdige verklaringen, daar u zeer expliciet was toen u verklaarde dat uw vrouw erbij zat toen vier dagen geleden met uw moeder sprak, hetgeen u later ook nog eens herhaalde wanneer u stelde dat uw vrouw toen aanwezig was en dat ze toen ook had gevraagd met wie u aan het spreken was en dat u daarop had geantwoord dat u met uw moeder aan het praten was (CGVS, pp. 16-17)."* Verzoekers bijkomende verklaringen in het verzoekschrift kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op zijn uitdrukkelijke verklaringen dat verzoekster er wel degelijk bij was toen hij met zijn moeder sprak en dat zij wist met wie hij aan het spreken was.

Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over het contact met zijn familie in het thuisland, te meer zijn moeder hem vanuit het thuisland op de hoogte zou houden van de geuite bedreiging (NPO, p. 13 en 16).

Verzoekers menen vervolgens nog dat dit gebrek aan samenhang met betrekking tot een eenvoudig telefoongesprek niet afdoet aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers over hun angst in geval van terugkeer naar Jordanië. Echter doen deze vastgestelde inconsistenties andermaal afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers. De vastgestelde incoherenties betreffende het contact met de moeder van verzoeker blijven onverminderd overeind. Verzoekers brengen geen concrete elementen of dwingende argumenten bij om deze pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten.

4.9. Verzoekers werpen in het verzoekschrift derhalve geen argumenten op die de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekers in acht genomen, acht de Raad het geheel van de bevindingen in de bestreden beslissingen voldoende determinerend om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun vrees ten aanzien van de familie van verzoekster bij terugkeer naar Jordanië omwille van hun huwelijk.

Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' betoog dat de verwerende partij heeft nagelaten na te gaan of zij de bescherming van hun autoriteiten hadden kunnen inroepen, is niet dienstig. Waar er geen geloof kan worden gehecht aan hun vrees ten aanzien van de familie van verzoekster bij terugkeer naar Jordanië omwille van hun huwelijk en dus een situatie van eerwaak niet aannemelijk wordt gemaakt, is een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden vastgesteld.

5.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekers geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

6. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen, zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart, nr. 169.217). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijk onderhoud kregen verzoekers de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst/nationaliteit van verzoekers en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers laten verder na uiteen te zetten op welke wijze artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissingen wordt geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet-ontvankelijk is.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES